31/08/2022

Ν. Δένδιας: Η μετατροπή της επετείου της Μικρασιατικής καταστροφής σε εορτή μίσους από την Τουρκία προκαλεί θλίψη

/ Επικαιρότητα

Σκληρή γλώσσα για την τακτική της Τουρκίας να παραχαράσει την ιστορία και να μετατρέπει τις επετείους σε εορτές μίσους, χρησιμοποίησε ο υπουργος Εξωτερικών κ. **Νίκος Δένδιας**. Σε αφιέρωμα για τα χρόνια από την Μικρασιατική Καταστροφή επεσήμανε ότι οι αλησμόνητες πατρίδες παραμένουν ζωντανές.

«Η μετατροπή της επετείου της **Μικρασιατικής Καταστροφή**ς σε εορτή μίσους και πολεμικών ιαχών από την άλλη πλευρά του Αιγαίου, μόνο θλίψη προκαλεί», υπογραμμίζει ο υπουργός Εξωτερικών **Νίκος Δένδιας,** σε άρθρο του στην εφημερίδα "Δημοκρατία" για το αφιέρωμα στην επέτειο για τα 100 χρόνια από τη **Μικρασιατική Καταστροφή.**

Όπως τονίζει ο κ. **Δένδιας** *"η Ελλάδα με όλες τις κατά καιρούς αστοχίες, κατάφερε να μετατρέψει τη* ***Μικρασιατική καταστροφή*** *σε παράγοντα εθνικής δημιουργίας. Και κατάφερε σταδιακά στο πέρασμα των ετών, να γίνει το μέλος*

*μιας ισχυρής ευρωπαϊκής ομάδας κρατών, της σημερινής **Ευρωπαϊκής Ένωσης”**.*

*«Η Ελλάδα αναπτύχθηκε σε μία κοινωνία αξιών και αρχών, με πλήρη σεβασμό στο Δίκαιο, συμπεριλαμβανομένου βεβαίως του Διεθνούς Δικαίου», επισημαίνει και προσθέτει: “Αλλά η σημερινή Τουρκία, όπως δυστυχώς αποδεικνύεται, ουδέν διδάχθηκε από την καταστροφή της **Οθωμανικής Αυτοκρατορίας,** την οποία παντελώς ανεδαφικά νοσταλγεί. Και την χρησιμοποιεί ως αφορμή για να αναβιώσει ένα εθνικιστικό πνεύμα, το οποίο αποτελεί σαφή πρόκληση, αλλά και απόδειξη ότι έχει το βλέμμα στραμμένο στο οθωμανικό παρελθόν και όχι σε ένα ευρωπαϊκό μέλλον, το οποίο, ευτυχώς, οραματίζεται ακόμα ένα σημαντικό μέρος της κοινωνίας της».*

Ο υπουργός Εξωτερικών σημειώνει πως η **Μικρασιατική Καταστροφή** *“παραμένει 100 χρόνια μετά ένα τραυματικό γεγονός για τη συλλογική μας μνήμη και τη σύγχρονη ιστορία μας, αλλά και μία αφορμή άντλησης συμπερασμάτων, σε επίπεδο εθνικής αυτογνωσίας”, ενώ χαρακτηρίζει τον ξεριζωμό εκατοντάδων χιλιάδων Ελλήνων από τις πατρογονικές, επί χιλιετίες, εστίες τους “«πληγή» που δεν επουλώθηκε στην εθνική μας συνείδηση και ούτε πρόκειται να επουλωθεί σε ορατό χρόνο”.*

*«Οι **αλησμόνητες πατρίδες, ο διωγμός, οι εκατόμβες των θυμάτων,** ο ανθρώπινος πόνος, η προσφυγιά, οι οικογένειες που χωρίσθηκαν και χάθηκαν, αλλά και η ενσωμάτωση σε μια καθημαγμένη ελληνική κοινωνία, αποτελούν βιώματα που είναι «ζωντανά» και σήμερα. Βιώματα που αποτελούν συστατικά στοιχεία της σημερινής ταυτότητας της χώρας. Μετά το 1922 τίποτα πλέον για τον **Ελληνισμό** δεν είναι το ίδιο», τονίζει χαρακτηριστικά.*

*Παράλληλα όμως, συμπληρώνει «έγινε αφετηρία εμπλουτισμού της ελληνικής κοινωνίας από τα πλούσια και ιδιαίτερα πολιτισμικά στοιχεία τα οποία έφεραν μαζί τους, από την άλλη πλευρά του Αιγαίου, οι επιζήσαντες της **Μικρασιατικής Καταστροφής**. Η **Σμύρνη, η Έφεσος, η Φιλαδέλφεια, η Αγχίαλος, η Νίκαια, τα ‘Αδανα, τα Βουρλά, η Φώκαια** και τόσα άλλα τοπωνύμια, δεν αποτελούν απλώς αναμνήσεις ή ονομασίες σημερινών περιοχών και οδών. Είναι το γεωγραφικό πλαίσιο των βιωμάτων, το οποίο συνδέει το χθες με το σήμερα.Οι προσφυγικοί πληθυσμοί που ρίζωσαν σε πολλά σημεία της χώρας έγιναν αφορμή πραγματικής αναγέννησης των περιοχών αυτών».*

*«Η ένταξή τους στην κοινωνία της μητροπολιτικής Ελλάδας αποτέλεσε τελικά έναν άθλο, για μία χώρα που προσπαθούσε να ανασυνταχθεί από την πολυετή πολεμική εμπλοκή. Ο δυναμισμός τους και η εφευρηματικότητά τους, επέτρεψαν μέσα σε λίγες δεκαετίες να διακριθούν σε όλα τα πεδία”, επισημαίνει και αναφέρει την ποίηση του διπλωμάτη **Γιώργου Σεφέρη**, τη λογοτεχνία του **Ηλία Βενέζη** και της **Διδούς Σωτηρίου,** την επιχειρηματικότητα του Αριστοτέλη Ωνάση και τη*

*σκηνοθετική ματιά του **Καρόλου Κουν.***

*«Η **Μικρασιατική Καταστροφή** αποτελεί όμως ταυτόχρονα και ένα έναυσμα για να συλλογισθούμε τις συνέπειες του Εθνικού Διχασμού που προηγήθηκε και του οποίου αποτελεί ουσιαστικά με τον ένα ή άλλον τρόπο το αποτέλεσμα. Σε μια συζήτηση, που παραμένει ακόμα και έναν αιώνα μετά πολιτικά και ιδεολογικά φορτισμένη σχετικά με τα αίτια, δε θα επιθυμούσα να τοποθετηθώ σχετικά με το «τις πταίει», ούτε άλλωστε διεκδικώ δάφνες ιστορικού»*, αναφέρει χαρακτηριστικά ο κ. **Δένδιας**.

«*Η **Μικρασιατική Καταστροφή** συνεχίζει να αποτελεί την πλέον φανερή απόδειξη ότι οσάκις ο **Ελληνισμός** διχάσθηκε για ένα ζήτημα εξωτερικής πολιτικής τα αποτελέσματα ήσαν καταστροφικά. Το συμπέρασμα αυτό δεν μπορεί παρά να γίνεται οδηγός για την ανάγκη διαφύλαξης της εθνικής ενότητας ως κόρης οφθαλμού, τουλάχιστον όσον αφορά τις κύριες επιλογές που αφορούν τις διεθνείς σχέσεις της χώρας. Επιμέρους διαφορές εξυπακούεται ότι είναι θεμιτές, όπως και ότι το δικαίωμα της κριτικής ότι είναι αδιαμφισβήτητο. Σε μία κρίσιμη περίοδο, όμως. όπως η σημερινή, αλίμονο αν επιτρέψουμε σε έναν νέο Διχασμό να επιφέρει τα καταστροφικά αποτελέσματα του παρελθόντος”*, υπογραμμίζει.

«Θα πρέπει όλοι να έχουν υπόψη τους, εντός και εκτός της χώρας, ότι τα δύο κατεξοχήν τραυματικά γεγονότα για τον Ελληνισμό τα τελευταία 100 χρόνια, η **Μικρασιατική Καταστροφή** και η τουρκική Κατοχή της Κύπρου (παρά τις σημαντικές επιμέρους διαφορές τους), επήλθαν μόνον αφού προηγουμένως η Ελλάδα διχάσθηκε επί της αρχής και για τα δύο αυτά ζητήματα”. Ο κ. **Δένδιας** αναφέρει πως “η κυβέρνηση Μητσοτάκη, έχει επιτύχει, ευτυχώς, η εξωτερική πολιτική να μην αποτελεί σε γενικές γραμμές πεδίο σφοδρής κομματικής αντιπαράθεσης. Με τη συμβολή και των κομμάτων της Αντιπολίτευσης εύχομαι και ελπίζω ότι σε μια κρίσιμη συγκυρία όπως αυτή την οποία διανύουμε, αυτό θα συνεχισθεί και ότι η οιονεί προεκλογική περίοδος δεν θα θέσει σε δεύτερη μοίρα την ανάγκη διαφύλαξης της εθνικής ενότητας”.

«Ο καλύτερος τρόπος να αποτίσουμε φόρο τιμής στη μνήμη των θυμάτων της ***Μικρασιατικής Καταστροφής,*** *αλλά και όσων ερχόμενοι από την άλλη πλευρά του Αιγαίου συνέβαλαν στη αναδημιουργία της χώρας, είναι ακριβώς η διαφύλαξη της εθνικής ενότητας, στην οποία προαναφέρθηκα”,* υπογραμμίζει και καταλήγει: *“Η* ***Ελλάδα*** *δεν μπορεί να ενεργεί ως αποκομμένη από τις παγκόσμιες εξελίξεις. Οφείλει να αντιλαμβάνεται τα μηνύματα των καιρών και βασιζόμενη στις συμμαχίες της να επιδιώκει το μέγιστο όφελος όταν οι συνθήκες το επιτρέπουν. Μόνο με αυτόν τον τρόπο δύναται να έχει λόγο και ρόλο στις εξελίξεις στην περιοχή της».*